

Kyrkonytt

Ungdomarna ska vara ett ljus för världen

Unga män och kvinnor över hela världen fokuserar på årets tema för veckoträffarna: "Stån upp och lysen att edert ljus må vara ett baner för folken." (L&F 115:5) Temat tillkännagavs i novembernumret 2005 av *Liabona* (s 128).

Vid det tillfället gjorde generalpresidentskapen för Unga män och Unga kvinnor ett uttalande. "Vi vittnar om att Herren älskar er och behöver er hjälp med att bygga upp sitt rike", står det i generalpresidentskapens uttalande. "Du kan vara ett ljus som skingrar mörker, och genom ditt exempel uppenbara vägen till celestial härlighet i Guds rike. 'Stån upp och lysen', så att Herrens ande kan fortsätta vittna om evangeliets återställelse genom dig."

Hur kan du veta om du har ett vittnesbörd om Jesus Kristus och hans återställda evangelium? Är det genom orden du säger? Är det platsen där du tillbringar söndagarna? Är det genom det du gör?

Ett av de bästa måtten på ditt vittnesbörd om Jesus Kristus är hur du behandlar andra. Om du älskar Herren Jesus Kristus och vänder ditt hjärta mot honom så kommer du automatiskt att hjälpa behövande, särskilt dem som behöver komma till Kristus.

Skrifterna påminner oss: "När du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder." (Luk 22:32) Det finns exempel i skrifterna på människor som

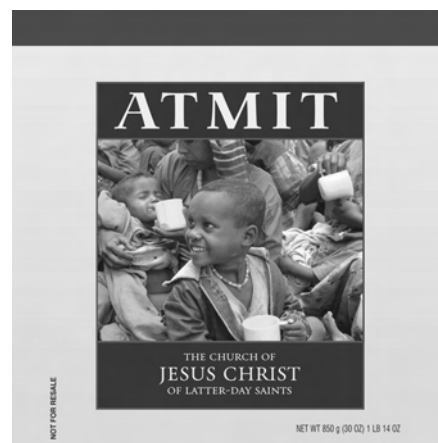
har omvandlat sitt vittnesbörd till handling. Alma och Mosiahs söner genomgick en förändring och gick ut och predikade evangeliet efter det att de hade fått besök av en ängel. Enos ville också dela med sig av det han visste var sant när han hade fått förlåtelse som svar på sina böner.

Stigen du följer på jorden kanske

inte alltid är lätt. Men du kan vara förvissad om att Herren inte har sänt dig hit för att misslyckas. Du kommer att lyckas om du följer profeten och håller dig stark. När ditt vittnesbörd växer i intensitet och styrka kan du hjälpa vänner och familjemedlemmar att stärka sitt vittnesbörd. Det är dags att stå upp och lysa. ■

Förslag på aktiviteter i samband med årets tema för veckoträffarna

- Ta reda på och läs skriftställen som handlar om att vara ett föredöme.
- Ha ett vittnesbördsmöte under en soluppgång.
- Lär dig orden till "Se, högt på bergets krön" (*Psalmer*, nr 4) utantill.
- Tjåna någon annan anonymt.
- Läs om frihetssymbolen i Mormons bok. (Se Alma 46:11–27.) Gör en flagga eller ett baner som representerar dina ideal.
- Gör rollspel av några berättelser i skrifterna tillsammans med gruppen som samlas under veckoträffarna eller med din familj. Klå er som människorna i skrifterna kan ha varit klädda och lär er deras vittnesbörd utantill och presentera dem så som de står i skrifterna.
- Planera en hemafton som är baserad på temat för veckoträffarna. Presentera det för din familj med vägledning av dina föräldrar.

Atmit är ett näringstillskott som kyrkan producerat för att rädda livet på allvarligt undernärda.

Atmit till undsättning

Nicole Seymour, kyrkans tidningar

I augusti 2005 när kyrkan blev ombedd av den katolska hjälporganisationen Catholic Relief Services (CRS) att gå samman med organisationen för att skicka förnödenheter till Niger, en afrikansk nation med stor matbrist på grund av förödande gräshoppsattacker och allvarlig torka,

Atmit har lastats för en sändning till Niger.

gick kyrkan omedelbart till handling och skickade sin hittills största sändning Atmit. Kyrkan bidrog med 36 ton av den specialgjorda gröten som framtagits för allvarligt undernärda personer. Sedan dess har flera sändningar skickats och kommer att fortsätta skickas efter behov.

På etiopiska betyder *atmit* "tunn, näringsrik gröt". Kyrkan började använda Atmit som ett livräddande mattillskott under den etiopiska hungersnöden 2003. Det är en lätt-smält föda som är gjord särskilt för barn och äldre – och den har räddat tiotusentals liv. Den innehåller femtio procent havremjöl, tjugofem procent fettfri mjölk, tjugoprocent socker och fem procent vitaminer och mineraler. När kyrkans representanter hade fått receptet i Etiopien tog de det till näringsfysiologer vid Brigham Young-universitetet för att få näringsvärdet bekräftat. Kyrkan började producera Atmit 2003 och sedan dess har nästan 1 350 ton producerats vid mejerifabriken som

drivs av kyrkans välfärdstjänst i Salt Lake City.

Under samma tid distribuerade kyrkan också Atmit till Uganda, Sudan, Sydafrika, Haiti, Gaza, Bangladesh, Indonesien och Sri Lanka.

Barn har särskilt lätt att bli undernärda eftersom deras unga kroppar ännu inte kan lagra en reserv av näringsämnen. Därför ges Atmit i störst utsträckning till barn som är fem år och yngre.

"När en hel familj inte får tillräckligt med mat så påverkar det de små barnen mer än någon annan. Den mat som de får ger dem inte de näringsämnen de behöver, så de blir bara mer och mer undernärda", sade chefen för kyrkans humanitära nödhjälp, Garry Flake, som besökte de drabbade områdena i Niger i slutet av augusti 2005.

Mödrarna tar med sig barnen för att mätas och vägas och se om de är tillräckligt undernärda för att ha nytta av produkten. Modern får lära sig hur man lagar gröten och hur den ska ges med jämna mellanrum under dagen. Efter en vecka ska en ny utvärdering av barnet göras.

"Vi har märkt att en del barn blir märkbart bättre på tre till fyra veckor", sade broder Flake. "För andra tar det längre tid. Vårt mål är att ge dem detta tillskott tills de kan börja äta den mat som resten av familjen äter."

Som en del av sin planerade resa till Afrika stannade broder Flake en tid i Niger för att se hur det gick med distributionen av Atmit. "Det gav mig

en tankeställare att se de undernärda barnen, men det kändes uppbyggande att inse att kyrkan är där så snabbt med en sådan effektiv produkt som nu har visat sig hjälpa så många barn", sade han.

Broder Flake sade att kyrkans tro på beredskap ger den en sådan ställning att den kan vara en tillgång för världen i svåra tider. "Kyrkan har blivit en erkänd världsomfattande hjälporganisation, särskilt i nödfalls-situationer", sade han.

Broder Flake sade att hans engagemang i distributionen av Atmit har varit en andligt rörande upplevelse. "Eftersom vi känner till ett barns värde genom kyrkans lärodomar, så vet jag inget av det vi gör som kan vara mer speciellt än att hjälpa ett barn leva och växa på ett normalt sätt", sade han. "Detta ingripande med närings tillskottet Atmit måste vara en av de finaste humanitära insatserna som vi gör i världen. Jag tror att det verkligen är vad Frälsaren skulle ha gjort – hjälpt dessa barn som är så undernärda att leva ett lyckligt, normalt liv." ■

Tre tempel har öppnats

Tre tempel färdigställdes och invigdes i augusti och september 2005, vilket ökade det totala antalet tempel i bruk till 122. President Gordon B Hinckley invigde templet i Aba i Nigeria den 7 augusti 2005, templet i Newport Beach i Kalifornien den 28 augusti 2005 och

templet i Apia i Samoa den 4 september 2005.

Varje invigning var unik för respektive land och folk, men alla invigningsbönerna uttryckte tacksamhet mot Herren för återställelsen av evangeliet och prästadömet's nycklar, och en önskan om att Herren skulle hedra templet med sin närvaro. Invigningsbönerna för templen i Aba och Apia innehöll också en välsignelse över de nya angränsande stavscentren.

Templet i Aba i Nigeria

Som det tredje templet som byggs på Afrikas vidsträckta kontinent ses templet i Aba i Nigeria som en produkt av tron och arbetet hos landets medlemmar liksom hos de medlemmar som gått före.

”Vi tackar dig för ditt folks tro under alla de år som gått sedan kyrkan organiserades ... Vi tackar dig för denna tid då din kyrka beundras och respekteras alltmer”, sade president Hinckley.

Han bad att den heliga byggnaden skulle beskyddas och respekteras. ”Må alla som ser det göra det med vördnad och respekt. Må ingen gudlös hand vandalisera det på något sätt”, sade han. ”Må det alltid vara heligt för dem som är berättigade att inträda inom dess väggar. Skydda det från stormar och oväder.”

President Hinckley sade att medlemmarna i Afrika är redo för ännu ett tempel, så att evangeliet kan etableras fullständigare i landet. Han uttalade en särskild välsignelse över

Templet i Aba i Nigeria

Nigeria, att det må vara ett fridens land som accepterar evangeliet.

”Välsigna denna nation att den må upphöja sig i styrka och frihet bland

Afrikas nationer. Välsigna dess ledare att de må se med välvilja på dina heliga och trygga deras rättigheter, egendom och privilegier”, sade han.

Templet i Newport Beach i Kalifornien

Templet i Newport Beach i Kalifornien

"Vi tackar dig för att din kyrka har kommit ut ur obemärkthet och mörker och nu strålar inför världen, 'så skön som månen och klar som solen', som profeten bad i invigningsbönen för templet i Kirtland. Må den fortsätta att rulla fram i majestät och kraft för att uppfylla hela jorden", sade president Hinckley när han invigde templet i Newport Beach i Kalifornien.

Han välsignade det nya templet att det skulle beskyddas från naturelementen och människan, att det skulle bevaras rent och skyddat. Han uttryckte också tacksamhet för det tione som trofast betalats av kyrkans medlemmar.

President Hinckley uttalade en sär-

skild välsignelse över ungdomarna, att templet skulle vara en viktig del av deras liv. "Må ungdomarna i detta tempeldistrikt komma med glädje över den underbara möjligheten att få tjäna till förmån för de döda", sade han. "Må detta tjänande bygga upp ett vittnesbörd inom dem om sanningen i detta, ditt stora verk i de sista dagarna, och stärka dem i kampen mot motståndaren och världens lockelser. Må de tillväxa i tro och vittnesbörd och kärlek till dig och din Son."

I välsignelsen sade president Hinckley att det nya templet skulle vara ett fyrtorn av ljus för förbipasserande. "Må närvaron av denna vackra byggnad leda till intresse och nyfikenhet hos dem som inte är medlemmar av din kyrka, så att de må

ledas till att undersöka och lära sig det eviga evangeliets sanningar", sade han.

Templet i Apia i Samoa

Lite mer än två år efter det att det ursprungliga templet i Apia i Samoa brunnit ner till grunden i juli 2003 under ett renoveringsarbete, besökte president Hinckley Samoa för att inviga ett nytt tempel.

Han bekräftade att närvaron av tempel i Polynesien är en uppfyllelse av en forntida profetia: "På dessa öar i Samoa har du ihågkommit ditt forntida löfte 'till dem som äro på öarna i havet'." (2 Nephi 10:21)

Han bad om en särskild välsignelse över byggnaden och marken – att de skulle helgas och erkännas som heliga. "Vi återinviger marken som [templet] står på, med dess vackra och grönskande växter ... Vi ber, Fader, att alla som ser denna byggnad må förnimma dess heliga natur och i sina hjärtan nödgas att erkänna det som ditt heliga hus. Håll tillbaka varje hand som må höjas i ondskefullt uppsåt", sade han.

President Hinckley bad också om en särskild välsignelse över Samoa och om fred i världen: "Välsigna detta land Samoa och dem som regerar här", sade han. "Vi ber att det alltid ska få vara ett land där det råder fred och frihet. Vi ber om fred i hela världen, att ditt verk må fullbordas bland alla släkten, tungomål och folk, till välsignelse för dina barn överallt på jorden." ■

Templet i Apia i Samoa

Projekt mot mässlingen räddar afrikanska barn

En undersökning som publicerades i *Lancet*, en internationell medicinsk tidskrift, i september 2005, tillskriver högkvalitativa vaccinationskampanjer mot mässlingen, som till exempel Measles Initiative som kyrkan är engagerad i, förtjänt av att mässlingsfallen har minskat med 91 procent i 19 afrikanska länder mellan 2000 och 2003. Enbart under 2003 förhindrades omkring 90 000 dödsfall.

”Ett av de tydligaste budskapen från denna undersökning är att med de rätta strategierna, ett starkt partnerskap mellan hängivna organisationer och investering av tillräckliga resurser, så kan barndödligheten snabbt reduceras i Afrika”, sade dr Mac Otten, epidemiolog vid Centers for Disease Control and Prevention (CDC) [smittskyddsinstitutet] och huvudförfattare beträffande undersökningsmaterialet. ”En stor bidragande orsak till denna framgång är stödet från Measles Initiative (mässlingsprojektet).”

Mässlingsprojektet är ett femårigt program som startades 2001 av amerikanska Röda Korset, stiftelsen Förenta Nationerna, Centers for Disease Control and Prevention, Förenta Nationernas barnfond, Världshälsoorganisationen, Internationella Röda Korset och Röda Halvmånen. Målet för dessa organisationer var att få kon-

troll över dödsfallen på grund av mässlingen i Afrika genom att vaccinera 200 miljoner barn i 36 afrikanska länder före år 2006, och därigenom förhindra omkring 1,2 miljoner dödsfall.

Röda korset, som tidigare hade samarbetat med kyrkan i katastrofhjälpsituationer, bad kyrkan stödja projektet 2002. När Harold Brown, verkställande chef för kyrkans välfärdstjänst, hade sett mässlingsprojektet i verksamhet i Zambia i juni 2003, erbjöd sig kyrkan att bidra med 3 miljoner dollar till projektet under de tre återstående åren.

”Vi gick igenom våra huvudprojekt och kände att mässlingsprojektet passade och verkligen var ett bra sätt för oss att hjälpa till”, sade broder Brown. ”Det går egentligen inte att beskriva hur det är att se mässlingsprojektet i verksamhet. Det är ett logistiskt underverk att de kan vaccinera miljontals barn på bara några dagar.”

Mässlingsrelaterade dödsfall över hela världen har minskat med 39 procent, från 873 000 1999 till omkring 530 000 2003, enligt amerikanska Röda Korset. Den största nedgången skedde i Afrika, den region i världen som drabbats värst av sjukdomen. Det uppskattade antalet dödsfall minskade med nästan hälften. Före mässlingsprojektet dödade

Bonnie D Parkin deltar i kampen mot mässlingen

Adam C Olson, kyrkans tidningar

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident, tror att när president Gordon B Hinckley godkände kyrkans engagemang i mässlingsprojektet, så ”såg han inte detta bara som ett sätt att skydda barnen mot mässlingen, utan också som ett sätt att ge medlemmarna en möjlighet att tjäna”.

I en intervju med kyrkans tidningar sade syster Parkin att många av de mer än 3 000 medlemmarna som bor i de 16 grenarna i Mozambique deltog i mässlingsprojektets massvaccinering.

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident, deltar i en vaccinationskampanj mot mässlingen i Mozambique.

FOTO MED TILLSTÅND AV DALE L. JOHNS

Barn i Mozambique väntar på att bli vaccinerade mot mässlingen.

som hölls i områden utanför Maputo, Mozambiques huvudstad, i september 2005.

"Medlemmarna engagerade sig verkligen i kommunen", sade syster Parkin. "Detta har hjälpt till att föra kyrkan ut ur dunklet."

Många unga män och kvinnor och unga vuxna som bor i kampanjens målområden gick från dörr till dörr och informerade om kampanjen och hur viktiga vaccinationerna var.

Hjälpföreningssystrar hjälpte till att ta hand om de hundratals barn som kom för att vaccineras.

"Jag såg kvinnor som inte skiljer sig från mig", sade syster Parkin.

"De bryr sig om sina barn och barnbarn. De kom med ett barn på ryggen och ett i varje hand. De gick längs dammiga vägar. Jag såg ingen som kom med bil. De ville att deras barn skulle vara friska. Det var på grund av den kärlek som mödrarna hade till sin familj och sina barn,

som inte skiljer sig från mina egna barnbarn."

En dag under kampanjen hjälpte syster Parkin till med att hålla ordning på massorna av barn och tittade efter bläckmärket som visade vilka som redan vaccinerats. En liten pojke hade inget märke. Med en tolks hjälp frågade syster Parkin varför han inte hade fått sin spruta. Han sade att han var rädd. "Gör du det om jag följer med dig?" frågade syster Parkin. Han svarade ja.

"Det var en fin upplevelse", minnes syster Parkin när hon återvänt hem. "Jag har kanske hjälpt ett barn. Det förändrade mitt liv."

Mer än nio miljoner barn vaccineras under vaccinationskampanjen i Mozambique. Kampanjen var den andra som syster Parkin deltagit i tack vare sin uppgift i kyrkans välfärdskommitté. Hon besökte också Etiopien som en del av mässlingsprojektet 2004.

Syster Parkin sade att en del av

hennes ansvar var "att se till att allt verkligen blir så som vi planerat".

Månader av förberedelser föregår en stor vaccinationskampanj. Ett missionärspär som tjänar på heltid, äldste Blair och syster Cindy Packard, var ute på en särskild fyramånadersmission för att lägga grunden för kampanjen i september 2005 i Mozambique. En del av deras arbete bestod i att göra reklam för händelsen. De hade ett nära samarbete med Maria de Lourdes Mutola, guldmedaljör på 800 meter under sommarolympiaden 2000 i Sydney i Australien, som kommer från Mozambique. Ett annat missionärspär som verkade på heltid kallades för att förbereda kampanjen i Etiopien.

Syster Parkin utbildade också lokala ledare som är relativt nya i kyrkan. Mozambiquemissionen Maputo organiserades i december 2004. "De är unga pionjärer", sade hon.

Hon träffade också Mozambiques president Armando Guebuza. Hon sade att han uppskattade kyrkans del i det som gjordes för hans folk.

"Jag känner mig välsignad att vara medlem i kyrkan, som inte bara värnar om de egna medlemmarna utan om alla", sade syster Parkin. "Det är verkligen underbart. Jag är tacksam att jag kan berätta för mina barnbarn vilken slags kyrka vi tillhör." ■

mässlingen nästan en halv miljon barn per år i Afrika.

I slutet av 2004 hade mer än 150 miljoner barn i mer än 30 länder vaccinerats till en kostnad av mindre än en dollar per barn. Under 2005 hoppas projektets partner att kunna vaccinera ytterligare 45 miljoner barn, och överstiga det ursprungliga målet. (Se vidstående artikel om Hjälpföreningens generalpresident Bonnie D Parkin.)

”Kyrkan har återigen visat sitt betydande engagemang i att avhjälpa lidande på en världsomfattande nivå”, sade Marsha J Evans, president och verkställande chef för amerikanska Röda korset, när hon tog emot kyrkans bidrag. ”Vi kan inte nog uttrycka vår enorma tacksamhet.” ■

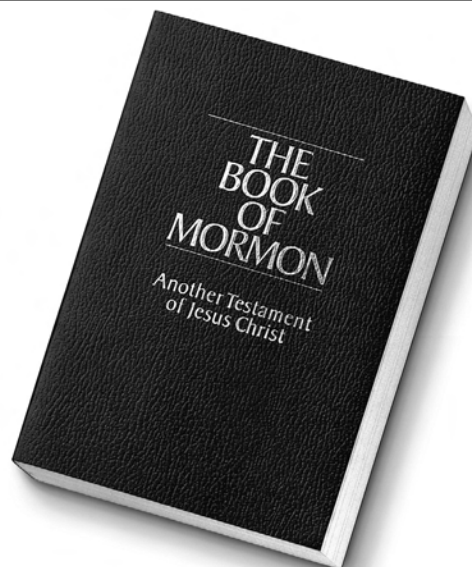
Vi efterlyser artiklar

I augustinumret 2005 av *Liabona* uppmanade president Gordon B Hinckley kyrkans medlemmar att läsa eller läsa om Mormons bok före slutet av året. Om denna uppmaning har resulterat i en anmärkningsvärd upplevelse som du skulle vilja berätta om, så vill vi gärna höra om den. Märk ditt bidrag tydligt med **”Book of Mormon Challenge”**.

Skicka bidraget, så att vi har det senast den 17 mars 2006, till **liabona@ldschurch.org** eller till *Liabona* Editorial, 50 E. North Temple St., Rm. 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. Överst på bidraget skriver du ditt namn, adress,

telefonnummer, e-postadress samt församling och stav (eller gren och distrikt).

Vi kan inte bekräfta mottagandet av alla svar, men vi hör av oss till dem vars svar vi publicerar. Om du vill få tillbaka ditt manuskript ber vi dig bifoga ett adresserat och frankerat kuvert. Det kan ta upp till ett år. ■

THE SACRED GROVE

WHAT HAPPENED HERE CHANGED THE WORLD. LET IT CHANGE YOUR LIFE.

Affischen Den heliga lunden

Med början i januari finns en särskild affisch med den heliga lunden att köpa på distributionscentret. Den inramningsbara affischen på 40 x 50 cm (artikelnr 00204 180) som också sändes tillsammans med decembernumret 2005 av *Liabona*, kan finnas på danska, engelska, fin-

ska, franska, holländska, italienska, japanska, kinesiska, koreanska, norska, portugisiska, ryska, samanska, spanska, svenska, tagalog, thailändska, tonganska, tyska och ukrainska. Kontakta ditt lokala distributionscenter angående detaljer om tillgång, pris och beställning. ■

Fler förslag till samlingsstunden i februari 2006

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans

med materialet för samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "Mitt liv har en plan" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

1. Berätta att vi bodde tillsammans med vår himmelske Fader och Jesus Kristus innan vi kom till jorden. Vi valde vår himmelske Faders plan och vi måste fortsätta välja att följa honom här. Dela in barnen i fyra eller fem stationer. (Se *Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s 179.) Ge varje vuxen ledare vid var och en

av stationerna en bild på en person i skrifterna. Använd till exempel Evangeliet i bild 240 (Jesus Kristus), 303 (Nephi kuvar sina upproriska bröder), 319 (Mormon tar farväl av en nation som en gång var stor), 400 (Joseph Smith), 117 (Daniel i lejon-gropen), 124 (Rut plockar ax på åkern), 314 (Lamaniten Samuel på muren). Berätta om hur varje person valde och följde vår himmelske Faders plan. Ge varje barn möjlighet att visa med rörelser hur han eller hon följer vår himmelske Faders plan och be gruppen gissa vad det är. Sjung en sång eller psalm medan de går från station till station.

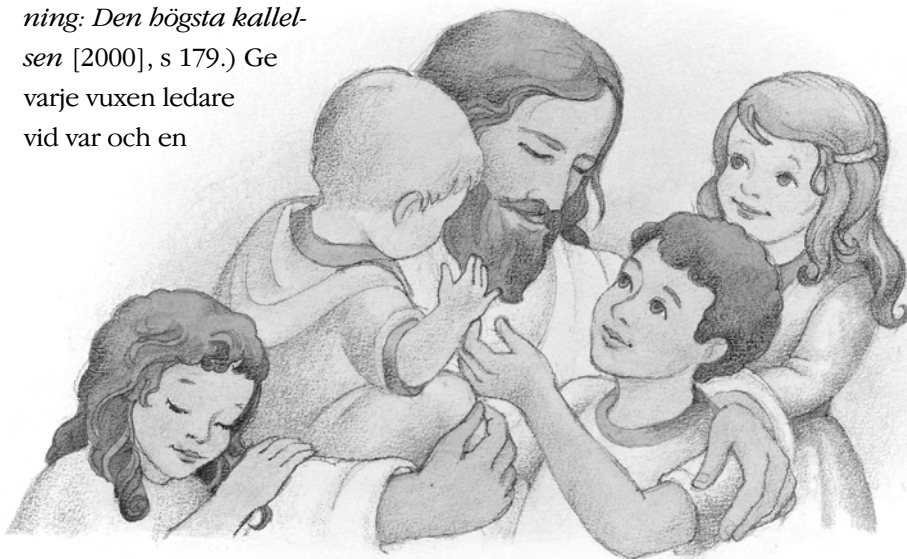
2. Använd pussel och sånger för att hjälpa barnen förstå att "för att hjälpa oss i våra förberedelser att leva med honom har vår himmelske Fader organiserat oss i familjer". (*Handledning för familjen* [2001], s 3) Ge varje klass en bild av en djurfamilj som har klippts sönder i pus-

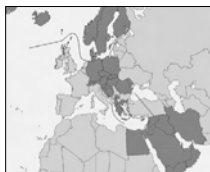
selbitar. Be klassen sätta ihop pusslet. Berätta att många varelser lever som familjer. När varje klass visar sitt pussel kan ni sjunga en sång eller psalm.

Före Primär klipper du sönder en bild av en familj i pusselbitar. På baksidan av varje pusselbit skriver du en sång eller psalm som handlar om familjen. Låt barnen turas om att välja en pusselbit, sjunga sången eller psalmen tillsammans med de andra barnen och föreslå ett sätt som de kan stärka sin familj på.

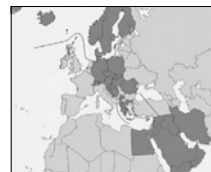
3. *Sångpresentation:* Lär ut sången "Han lever, Fader vår" (*Barnens sångbok*, s 8) genom att först bära ditt vittnesbörd om din himmelske Faders kärlek till dig. Låt sedan fyra hjälpare hålla upp orden *Lever, Älskar, Anden och Säger* som skrivits på olika pappersblad. Be dem att ställa sig i de olika hörnen i rummet (inte i ordning) och upprepa sitt ord. Be barnen att ställa sig upp och medan de lyssnar när du sjunger meningarna i den första versen vända sig mot ordet du sjunger om och upprepa meningen. Upprepa det hela och låt dem sjunga varje mening tillsammans med dig medan hjälparna håller upp skyltarna högt. Låt barnen tala om för hjälparna var de ska stå längst fram för att stå i ordning, och sjunga versen igen. Upprepa proceduren med den andra versen, med orden *Följa, Vara, Anden och Kan*.

För mindre barn: Ge var och en av hjälparna ett ord som de ska säga i stället för att hålla upp ett ord. ■

Lokala nyheter

Templet i Schweiz 50 år

ZOLLIKOFEN, Schweiz – Firandet av 50-årsjubileet av invigningen av templet i Bern i Schweiz, invigt den 11–15 september 1955 av president David O McKay, påbörjades onsdagen den 7 september 2005 när en staty av ängeln Moroni placerades högst upp på templets spira. Innan statyn placerades på spiran presiderade äldste Zwick i de sjuttios första kvorum och förste rådgivare i områdespresidentskapet för Centrala Europa över ett program som leddes av presidenten för Berns stav Louis Weidmann. Tempelpresidenten Roland R Dätwyler, Garth Harris och äldste Zwick talade.

Efter programmet bjöds alla in till kapellet bredvid templet för att se utställningen Döda havsrullarna, som visades i kulturhallen mellan den 27 augusti och 10 september.

Tre dagar senare, lördagen den 10 september, deltog äldste Bruce C Hafen i de sjuttios första kvorum och president för området Centrala Europa tillsammans med äldste Paul Koelliker i de sjuttios kvorum och äldste Wolfgang Paul, andre rådgivare i områdespresidentskapet för Centrala Europa, samt med schweiziska ecklesiastiska ledare i en konferens i kapellet bredvid templet.

Äldste Paul E Koelliker sade följande under konferensen:

Min hustru och jag känner stor tacksamhet över att än en gång få

stå i skuggan av detta ståtliga tempel i Bern, där en så stor del av kyrkans historia i Europa började. Kyrkan har växt och utvecklats mycket under dessa korta femtio år. Tänk bara att templet här i Schweiz var kyrkans nionde verksamma tempel, och för två veckor sedan invigdes det 122:a templet i Newport Beach i Kalifornien. I morgon ska äldste Hafen och jag resa till Helsingfors för att påbörja planeringen för öppet hus och invigningen av det 124:e templet, som kommer att ske i år. I dagsläget har ytterligare åtta tempel annonserats och många fler kan finnas under övervägande. Vi lever i en tid som inte kan jämföras med någon annan i denna jords historia, särskilt när det gäller byggandet av tempel.

År 1963 stod jag som ung missionär framför ingången till detta underbara tempel. Vi anade inte då att det en dag skulle finnas tempel spridda över många länder i Europa. Men i dag har det byggts eller annonserats 13 tempel inom gränserna för det schweiziska templet 1955. För några år sedan läste jag ett uttalande som Joseph F Smith gjorde när han var i Rotterdam 1906. Han sade:

”Dagen ska komma när Herrens tempel ska finnas spridda över hela Europa.” (Äldste LeGrand Richards, i Conference Report, okt 1970, s 62)

”Guds tempel ... ska uppföras bland jordens alla länder, för evange-

liet måste spridas över hela världen.”

Denna vision av tempel i Europa framhölls på nytt av president Heber J Grant när templet i Cardston, Alberta i Canada invigdes 1923. Han sade:

”Jag tvivlar inte på att Herrens tempel kommer att uppföras i Europa, inte på något sätt. Jag vet inte hur snart det kommer att hända. Men det kommer inte att hända förrän fridens anda har växt sig starkare bland Europas folk.”

Vi bevitnar idag uppfyllelsen av denna profetia. Men det finns fortfarande medlemmar, som en del av er, som måste resa i flera dagar för att komma till närmaste tempel. Vi har hört president Hinckley säga att han hoppas att varje medlem en dag har nära till ett tempel. Vår bön idag är att hans hopp och vår tro tillsammans ska möjliggöra denna underbara välsignelse, kanske till och med inom vår livstid.

Den här sortens hopp och tro påminner mig om när jag deltog i en konferens i Leipzig i Tyskland 1964, där två systrar från ett av länderna i Östeuropa deltog. De hade varit medlemmar i kyrkan under fem år och hade inte kunnat gå till ett enda sakramentsmöte under den tiden. Jag kände stor respekt för dem när de satt i salen i Leipzig och fick sakramentet för första gången och stora tårar av tacksamhet rann nerför deras kinder. Föreställ er hur ni skulle känna er om ni hade varit medlem

i fem år och aldrig fått tillfälle att ta del av sakramentet. Idag finns det missioner, stavar och tempel i en del av dessa länder. Ja, stora framsteg har gjorts och många fler kommer att ske för de trofasta medlemmar som bor i stavarna och distrikten inom detta underbara tempeldistrikt.

Så frågan kommer naturligt, hur kan vi få ett tempel närmare vårt hem? Jag tror att svaret på den frågan delvis kommer av hur ofta medlemmarna kommer till och deltar i förrättningarna i templen vi redan har. Nu när templen kommer närmare oss måste vi ändra på hur vi planerar vårt arbete i templet. Tempelresor, flera gånger om året, är det vanligaste mönstret medlemmarna har följt tidigare. Idag kan många fler medlemmar gå till templet varje månad, och en del varje vecka, eftersom templet ligger så nära. I mars 2003 skickade första presidentskapet ett brev till alla kyrkans medlemmar där de uppmanade oss att ta en del av vår fritid till att delta i templets förrättningar. Första presidentskapet bad oss dessutom att fördubbla våra ansträngningar i fråga om tempeltjänsten. Jag har funderat på vad denna fördubbling av våra ansträngningar innebär. En del kan tolka det till att betyda att man ska göra dubbelt så mycket som tidigare. Men fördubbling verkar för mig innebära mycket mer än att bara göra dubbelt så mycket. Profeten Joseph Smith använde sig av begreppet fördubbling i fjärde versen i Läran och förbundens 127:e kapitel. Kom ihåg att hans fiender letade efter och för-

följde honom. Han höll sig faktiskt gömd när han skrev detta brev till medlemmarna. Ändå tänkte han inte på att han var förföljd, utan fokuserade istället på arbetet i templet. Det var ytterst viktigt för honom. Hör vad han säger till oss.

”Åter, sannerligen så säger Herren: Arbetet på templet och allt arbete som jag givit eder att göra skall fortsättas och icke upphöra. Fördubblen eder flit, eder uthållighet, edert tålamod och edra ansträngningar, så skolen I ingalunda mista eder lön, säger Härskarornas Herre.”

Tänk på det löfte Herren ger oss om vi är villiga att fördubbla våra ansträngningar, att fortsätta och inte upphöra med vårt arbete, då mister vi inte vår lön säger Härskarornas Herre.

Jag har på mitt eget begränsade sätt funderat över vad vi kan göra. Var kan vi börja? Jag har en idé. Om varje medlem bestämmer sig för att göra en tempelförrättning mer i år än i fjol, så får det en kraftig inverkan på arbetet som utförs i templen. För en del kan det verkligen innebära en fördubbling av deras ansträngningar på grund av avståndet till templet. För andra kan det vara relativt enkelt. Dina ansträngningar fördubblas när du beslutar dig för att gå igenom en tempelsession mer varje år under resten av ditt liv. Då skulle vi kanske inom bara några år börja fylla templet och hålla dem fulla av verksamhet som president Hinckley har uppmanat oss till.

Jag har ännu en tanke om hur vi kan fördubbla våra ansträngningar. Varje biskop och grenspresident hjäl-

per en person till att bli värdig en tempelrekommendation och hittar ett sätt för den personen att använda den. Om dessa två idéer genomfördes skulle arbetet i templen i Europa och Skandinavien öka med 20 till 25 procent i år och dubbelt så mycket nästa år och så vidare.

Så mitt hopp, kära bröder och systrar, är att ni lämnar detta möte idag fast beslutna att öka er tempelnärvaro och på så sätt göra det möjligt för fler tempel att byggas och ge fler generationer möjlighet att ta emot frälsningens förrättningar.

Jag har en stark tro på att det fortfarande finns många personer som levde och dog innan vi hade alla dessa tempel och som fortfarande väntar på andra sidan slöjan på att vi ska utföra deras förrättningar. Jag har ett mycket personligt vittnesbörd om att dessa andar verkligen tar emot missionärerna som undervisar dem om evangeliet. Läran och förbundens 138:e kapitel beskriver synen som president Joseph F Smith hade om arbetet som utförs av de trofasta personer som har lämnat jordelivet och kallats att verka för att förbereda andarna som inte fått undervisning om evangeliet men som är förberedda att ta emot det. Lyssna till hans ord:

57 ”Jag såg att denna tidshushållnings trofasta äldste, när de lämna detta dödliga liv, fortsätta sitt arbete med att predika evangelium om omvändelse och återlösning genom Guds enfödde Sons offer ibland dem som äro i mörker och under syndens bojor i de dödas stora andevärld.

58 De döda som omvända sig komma att bli återlösta genom lydnad till förordningarna i Guds hus.”

Mitt personliga vittnesbörd om detta verk och det intresse som andarna har för våra ansträngningar att utföra detta verk, har kommit stilla och milt under åren som gått sedan jag tog emot mina egna tempelväl-signelser. Låt mig dela med mig av ett sådant tillfälle som inträffade just här i Schweiz. För några år sedan var min hustru och jag här för att försöka hitta länken till mina förfäder. När vi anlände till staden Glarus fann vi att de hade tappat bort vår bokning på hotellet och vi hade ingenstans att bo. Hotellets receptionist var mycket bekymrad och ringde flera andra hotell för att se om de hade ett ledigt rum. Som tur var fanns det inga lediga rum. Vi skulle just lämna hotellet när han sade att det fanns ett hotell till han kunde ringa. Ägaren hade varit på semester och hans hotell var tomt. Han ringde och fick veta att ägaren hade kommit hem samma dag och att hotellet var tomt. Det låg bara tio minuter bort och vi skyndade oss dit. Senare samma kväll satt vi och åt middag med ägaren när han sade att han kände en man som hade samma namn som jag, Paul Koelliker. Han ringde genast mannen. Han ropade tvärs över rummet att mannen ville veta om vi bodde i Salt Lake City i Utah. Jag sade att det gjorde vi och han svarade: ”Då har han träffat er tidigare.” Då kom jag ihåg att jag hade träffat mannen tjugofem år tidigare när han var på genomresa i Salt Lake City.

Förberedelser för monteringen av ängeln Moroni.

Vi gjorde upp om att träffas klockan åtta nästa morgon. Till vår förvåning upptäckte vi att han arbetade på stadsarkivet i Glarus. Vi berättade för honom att vi sökte efter namnen på våra förfäder och han ledde oss direkt till böcker som listade dem i familjeordning. Vi skrev så snabbt vi kunde under tre timmar. Han bjöd hem oss på lunch och vi jämförde våra antavlor och upptäckte att två av våra anfäder i tionde och elfte generationen var bröder. Resten av eftermiddagen skrev vi ner så många namn vi kunde och i slutet av dagen hade vi över 300 namn på våra förfäder i rakt uppstigande släktled.

Vissa skulle säga att allt hände av en slump, men jag är säker på att vi välsignades genom de böner som personer på andra sidan slöjan bad och som gjorde det möjligt för Anden att välsigna och leda oss så att deras namn skulle hittas och arbetet utföras.

Jag vittnar för er, mina kära bröder och systrar, att detta är himlens verk och att det är av yttersta vikt. När vi nu firar 50-årsjubileet av detta vackra

och första tempel i Europa, ber jag att vi ska fördubbla våra ansträngningar genom att förnya vår hängivenhet till detta heliga verk, att hitta namnen på våra förfäder och utföra förrättningarna för dem.

Jag vittnar för er om profeten Joseph Smith, vars 200-årsdag vi firar detta år. Jag känner en stor tacksamhetsskuld till denne underbare profet och det verk han utförde under sina 39 år på jorden. Jag älskar och vittnar också om president Gordon B Hinckley. Jag har på tämligen nära håll under många år sett det hängivna arbete denne ödmjuka Guds tjänare utförde. Ju närmare jag verkat med honom, desto starkare har mitt vittnesbörd om hans gudomliga kall blivit. Slutligen bär jag vittne om Herren Jesus Kristus. Jag kan inte beskriva hur ärad jag känner mig över att få verka för honom. Jag vittnar om hans kärlek och om hur han vägleder sin kyrkas ledare. I Jesu Kristi namn, amen.

Äldste Koelliker följdes av äldste Wolfgang H Paul, andre rådgivare i områdespresidentskapet för Centrala Europa:

Mina kära bröder och systrar!

När jag idag står här denna historiska dag, här där vi tackar vår himmelske Fader för att Herrens hus, det första templet i Europa, invigdes för femtio år sedan, känns det väldigt speciellt. Låt mig dela med mig av några erfarenheter jag haft som hör samman med denna underbara och heliga byggnad.

Jag kommer mycket väl ihåg när

FOTO: INFORMATIONSTJÄNSTENS OMRÅDESKONTOR I FRANKFURT

min far återvände från Schweiz efter att ha deltagit i invigningen av templet 1955. Jag var 15 år gammal. Vår familj såg att han på något sätt var anorlunda när han kom hem därifrån. Vi såg att hans vittnesbörd om det återställda evangeliet hade stärkts. När han berättade för vår familj om den underbara andliga erfarenhet han haft under invigningssessionen deltagit i och hur det kändes när president David O McKay, Guds profet, skakade hand med honom, så lyssnade vi spánt och önskade att vi kunde ha varit där med honom. Vi kände Andens närhet bara genom att lyssna på honom. Den erfarenheten gav mig ett varaktigt intryck, och jag beslöt mig för att jag en dag skulle gifta mig i templet.

Den dagen randades i april 1964 när jag och min kära hustru, lyckliga och nygifta, kom till Zollikofen för att ta emot vår begåvning och beseglas för tid och evighet. Jag minns än idag tydligt hur vi såg templet för första gången, vi såg dess upplysta byggnad på kvällen från tåget. Då kändes det som om den här byggnaden inte var av denna värld. Mycket lyckliga lämnade vi denna underbara plats efter beseglingen, i vetskap om att vårt äktenskap skulle vara för evigt om vi förblev trofasta.

Ända sedan dess har templet varit mycket viktigt för vår familj. Det var här jag beseglades till mina föräldrar. Det var här som min underbara änkesvärmors högsta önskan gick i uppfyllelse när hon beseglades till sin make, som avled som krigsfånge i Ryssland. Det var här som min hus-

tru beseglades till sina föräldrar och som vi båda har betjänat många av våra förfäder.

Idag tänker vi tillbaka med kära minnen på den tiden när vi regelbundet reste tillsammans med våra barn till templet så att de skulle få se Herrens hus och känna den speciella anda som det utstrålar. Vi är så tack-samma idag för att de alla har utvecklat sitt eget vittnesbörd och gift sig i templet.

Liksom vår familj är jag säker på att tusentals medlemmar i Europa, från Finland till Portugal, har liknande erfarenheter och känslor när de tänker på detta vackra Herrens hus. Jag vet att många medlemmar uppoffrade mycket för att komma till denna plats och få de största välsignelserna som Herren kan ge oss under vår tid på denna jord.

Jag tänker, som ett exempel, på de trofasta medlemmarna i Finland som reste med buss från långt i norr till Zollikofen. Det tog dem flera dagar att komma till Herrens hus. De var alltid ett stort exempel för oss när vi tyckte att vi hade långt att åka från Hannover till Schweiz. Jag minns särskilt en äldre syster från Finland som tillbringade flera veckor i templet varje år. Hennes tro och önskan att tjäna gjorde stort intryck på oss.

Jag känner att jag också kan tala för medlemmarna i Europas många länder som inte själva kan vara här idag, men som skulle ha velat vara här för att tacka Herren för den godhet och kärlek han visade när han inspirerade sina tjänare att bygga templet här i Schweiz vackra land.

Eftersom jag också har haft förmånen att få verka under äldste Hans B Ringgers ledarskap i kommittén för återinvigningen av templet 1992, har jag sett vilken stor kärlek medlemmarna i Schweiz har till Herrens hus. De arbetade så hårt för att vara klara i tid för templets återinvigning. Jag kommer alltid att minnas den underbara anda vi kände när templet återinvigdes av president Gordon B Hinckley i oktober 1992.

Under generalkonferensen i oktober 1994 bjöd president Howard W Hunter kyrkans medlemmar att se Herrens tempel som den stora symbolen för vårt medlemskap. Han sade också: "Det är mitt hjärtas djupaste önskan att alla medlemmar i kyrkan blir värdiga att gå in i templet. Det skulle behaga Herren om alla vuxna medlemmar vore värdiga – och hade – en giltig tempelrekommendation. Det vi måste göra och inte får göra för att vara värdiga en tempelrekommendation är samma saker som garanterar att vi blir lyckliga både som individer och familjer."

Denna inbjudan har upprepats många gånger av vår levande profet, president Gordon B Hinckley. Under hans ledarskap har kyrkans medlemmar välsignats med många tempel över hela världen, och det är bara början. Under första spadtaget för templet i Sacramento, Kalifornien i augusti 2004 sade president Hinckley följande:

"För oss finns det ingen byggnad som är lika helig som ett invigt Guds hus. Endast i våra tempel kan man knyta samman jordelivets kära

familjeband så att de gäller i all evighet. En av de många doktrinära ting som skiljer kyrkan från alla andra, är arbetet som utförs i Herrens hus med gudomlig myndighet.”

”Varje tempel runt om i världen står som ett synligt monument över detta folks tro på odödlighetens verklighet och att de heliga banden består i denna odödliga sfär.”

För så många medlemmar i Europa har detta tempel varit, och är fortfarande, ett synligt monument över deras tro och odödlighetens verklighet. Detta har varit och är fortfarande ”ett hus för bön, för fasta, för tro, för lärdom, för härlighet, för ordning, ja, ett Guds hus”, som det står i Läran och förbunden 88:119. För mig är det också ett hus för kärlek, för hopp och för glädje.

Det var äldste Bruce R McConkie som lärde: ”Inspirationen att bygga tempel och bruka dem på rätt sätt är ett av de stora bevisen på gudomligheten i Herrens verk ... Där det finns tempel, med uppenbarelsens anda vilande på dem som tjänar däri, finner vi Herrens folk. Där dessa inte finns, finns inte kyrkan, riket eller himmelens sanning.”

Som medlemmar i kyrkan flyttas vi allt längre bort från världens livsstil. Vi kan inte och får inte säga som folket i det forntida Israel sade för århundraden sedan: ”Också vi vill bli som alla andra folk.” (1 Sam 8:20) Herren har skickat oss till världen i denna tid, där vi har privilegiet att leva i tidernas fullhets utdelning, för att göra världen bättre.

Välsignelserna som Herren har gi-

vit oss genom återställelsen av hans kyrka är storslagna. Han förväntar sig nu att vi delar med oss av det vi fått med andra och ger dem den glädje, det hopp och den lycka som ges alla dem som lyder de förbund som vi måste ingå för att få komma in i Herrens rike.

Det är min bön att templet i Bern under kommande år ska bli en välkommen tillflykt för många som ärligt söker undfly världen och komma närmare himlen där de kan ingå de förbund Herren har instiftat för att hans barn ska kunna inträda i hans närhet en dag.

Jag är tacksam över att jag av hela mitt hjärta kan säga: Jag vet genom den Helige Andens kraft att Gud lever. Jag vet att vi är hans söner och döttrar. Jag vet att Jesus är Kristus, den evige Faderns Son.

Jag vet att Frälsaren dog för våra synder, att han har uppstått och lever. Jag vet att Fadern och Sonen visade sig 1820 för Joseph Smith, som utvaldes till återställelsens profet. Jag vet att detta bokstavligen är Jesu Kristi kyrka. Att han leder den.

Jag vet att vi har en levande profet idag, president Gordon B Hinckley. Jag jublar över att veta utan tvivel att de heliga förrättningar som utförs genom det heliga prästadömet myndighet i templet är giltiga inför Gud. Att de når bortom graven och in i evigheterna.

Om detta vittnar jag för er i Jesu Kristi namn. Amen.

Äldste Bruce C Hafen i de sjuttios första kvorum och president för området

Centrala Europa var konferensens avslutande talare:

Jag uttrycker min tacksamhet mot och beundran för det nuvarande tempelpresidentskapet och deras makar, för dem som har föregått dem, samt för alla dem som så oförtrottligt verkat under fem årtionden i templet i Bern. De påminner mig om guldhandtagen på dörrarna till templet i Salt Lake City. På varje dörrhandtag finns det en vacker bikupa, symbolen för arbetet och arbetarna i Herrens rike. Ovanför bikupan finner vi orden, så välbekanta när vi tänker på templet: Helgat åt Herren. Det är den kombination som skapar Sion: Vi försöker leva liv som är helgade åt Herren. Och vi säger: ”Helighet. Låt oss då börja arbeta.” Så har det varit här, under femtio år.

Herrens hand vägledde varje steg i uppbyggandet av hans rike i Europa till dess det var redo för invigningen här 1955. År 1850 sade aposteln Lorenzo Snow att han hade ”skickats genom Herrens uppenbarelse” för att föra evangeliet till Italien. Han började i Piedmont-dalen i närheten av de italienska alperna. Han reste dit för att hitta valdenserna, som hade lämnat den katolska kyrkan tre hundra år innan Luther och Calvin levde och hade hittat en fristad bland bergen från svår förföljelse.

Han hade under bön sökt i flera veckor efter ett sätt att börja undervisa om evangeliet när ett mirakel skedde. Ett treårigt barn i huset som äldste Snow bodde i blev mycket svårt sjukt. Föräldrarna var övertygade om att barnet skulle dö. Äldste

Snow och hans bröder beslöt sig för att fasta och be och klättra upp på en hög bergstopp som de kallade "Mount Brigham". Där bad de om gudomlig hjälp.

De återvände för att smörja och välsigna det sjuka barnet. Nästa morgon var den lille pojken helt frisk igen. Miraklet öppnade både hjärtan och dörrar. Många lät döpa sig, reste slutligen till Utah och fostrade en rättfärdig avkomma.

Lorenzo Snow återvände ofta till Mount Brigham. Han älskade att sjunga en valdensisk psalm som heter "For the Strength of the Hills" (För bergens styrka), vilken tackade Gud för den skyddande kraft och inspiration som bergen, Alperna, skänkte. Några ord har ändrats, men sången är idag en av kyrkans favoritpsalmer. De flesta medlemmar sjunger om bergen i Utah, men sången kommer härifrån, och handlar om de mäktiga Alperna inte långt från templet i Bern. "För bergens styrka tackar vi dig, vår Gud, våra fäders Gud."

Det var på Mount Brigham som Lorenzo Snow 1851 avskilde Thomas Stenhouse till att påbörja missionsarbetet i Schweiz. I juli 2005 klättrade Christian Graueb med familj från Berns stav upp på Mount Brigham och reste en minnestavla till minne av denna historiska händelse. Tavlans berättar om äldste Snow och äldste Stenhouse och där står det att den restes 2005, samma år som 50-årsfirandet av templet i Bern hölls.

Under de första åren som äldste Stenhouse och hans kamrater under-

visade om evangeliet i Schweiz blev unge John G Hafen från Scherzingen, inte långt ifrån denna plats, medlem i kyrkan. Han flyttade till Utah 1861. Han är min farfars far. Jag tackar honom för styrkan han tog med sig från de mäktiga bergen i Schweiz.

Idag fick jag veta att när min farfars far Hafen återvände till Schweiz på sin mission på 1880-talet, så var han en av dem som undervisade och döpte en broder Schwendiman – farfars far till den Gary Schwendiman, tidigare president för templet i Bern, som just har talat till oss. Våra liv flätas verkligen samman i kyrkan.

År 1906 stod Joseph F Smith, kyrkans dåvarande president, här i Bern och profeterade att tempel en dag skulle byggas över hela världen. Då han sade detta hade kyrkan fyra tempel, alla i Utah.

Fyrtionio år senare citerade president David O McKay denna profetia under första invigningssessionen för templet i Bern, Europas första tempel. President McKay välkomnade inte endast de europeiska medlemmarna och hela Tabernakelkören, utan också en osynlig åhörarskara där han sade att Joseph F Smith, Lorenzo Snow, Joseph Smith och kyrkans alla andra presidenter fanns med. Lorenzo Snow måste ha jublat på sin sida av slöjan den septemberdagen 1955! Jag tror att John G Hafen och andra tidiga medlemmar i Europa jublade med honom. Jag tror att de jublar med oss idag, för nu kan de se frukten av hur templet har välsignat deras hemländer under femtio år.

Templet har haft en särskild plats i hjärtat hos alla kyrkans presidenter, men president Gordon B Hinckley är den störste tempelbyggaren i någon tidshushållning – och hans arbete med templen började med ett överraskande uppdrag för templet här i Bern. År 1953 arbetade den unge broder Hinckley på missionärsavdelningen. President McKay kallade in honom på sitt kontor och förklarade att templet i Bern skulle bli det första internationella templet – och att de ställdes inför en ny och svår utmaning. Eftersom templet skulle betjäna medlemmarna på hela Europas fastland och i Norden så behövde tempelförrättningarna finnas tillgängliga på åtta olika språk. Hur kunde ett enda tempel på ett effektivt sätt utföra alla nödvändiga förrättningar på flera språk? Profeten gav broder Hinckley i uppgift att lösa problemet.

Efter att under flera veckor ha studerat tempelförrättningarna, vädjat till Herren och rådgjort med president McKay i templet i Salt Lake City, kom broder Hinckley för första gången med förslaget att de skulle filma begåvningsförrättningen. Första presidentskapet och de tolv godkände planen och gav broder Hinckley i uppdrag att producera filmen. Han och en grupp erfarna filmskapare gjorde om femte våningen i templet i Salt Lake City till en helig filmstudio. Det var ett enormt projekt som krävde pionjärlik tro under varje steg av framtagningen av filmen. Det tog ett år att producera den engelsktalande filmen, och sedan gjorde de en

film för vart och ett av sju andra europeiska språk.

President McKay skickade sedan broder Hinckley till Bern en månad innan invigningen 1955 så han kunde se till att den nya tekniken fungerade. När invigningen var över bad president McKay templet att börja förrättningsarbetet nästa morgon så att de som rest långväga kunde ta emot sina egna förrättningar innan de återvände hem. Broder Hinckley var uppe hela natten för att allt skulle vara redo i templet, och gick inte och lade sig förrän ännu en natt gått. Första förrättningen började klockan sju på fredagsmorgonen och de upphörde inte förrän klockan sju på lördagskvällen. Den framtida tempelbyggande profeten Gordon B Hinckley hjälpte outtröttligt tempelpresidentskapet och tempeltjänarna att leda hundratals medlemmar genom templet för första gången.

President Hinckleys personliga arbete med de europeiska medlemmarna i detta tempel var lika andligt upplyftande som någon annan erfarenhet han haft före 1955. Det lade också grunden för kommande år när tempel skulle spridas över hela jorden. Templet i Bern var kyrkans näst största verksamma tempel och det första utanför Nordamerika. Idag, femtio år senare, har kyrkan över 120 verksamma tempel, och president Hinckley har invigt de flesta personligen. År 2005 har kyrkan fler tempel i Europa än den hade i hela världen när templet i Bern invigdes. Under de senaste femtio åren har kyrkan verkligen blivit internationell.

Templet i Bern var också början på vad aposteln Spencer W Kimball kallade "flera Sion, många samlingsplatser där medlemmar i sin egen kultur och nation kan vara surdegen som bygger upp [Guds] rike". Detta var det mest dramatiska steg som tagits för att skapa en i sanning internationell kyrka – och det började på just denna plats.

Äldste Kimball tillbringade sex månader med att träffa kyrkans medlemmar runt om i Europa före invigningen av templet i Bern. Under oktoberkonferensen samma år sade han: "1955 är ett viktigt år. Om pressen i Europa visste vad som verkligen skett under 1955 skulle nyheterna ha täckt förstasidan på varje nyhetstidning. År 1955 kom templet till Europa, och kyrkan kom till Europa i större utsträckning än någonsin tidigare. Vi har sagt till medlemmarna i Europa under hundratals möten att om [de] stannar i sitt hemland och bygger upp kyrkan och undervisar sina barn och leder dem till de heliga templen i Europa för att vigas, så kan riket växa och frodas och Gud kommer att välsigna dem."

Sedan 1955 har den europeiska kyrkan växt, tills vi idag har omkring sju gånger fler medlemmar i länderna som äldste Kimball besökte än vi hade för femtio år sedan. President Peter Berkhahn från Frankfurts stav var en pojke i Hamburg 1955. Han var van vid att se hur kyrkans medlemmar regelbundet lämnade grenen för att emigrera till Amerika, vilket tycktes vara deras enda hopp om att komma till Sion. Men så byggdes

detta tempel. "Det var tydligt", sade han. "Sion började byggas i Europa." De första stavarna organiserades 1961. Sedan dess har de flesta medlemmarna stannat i Europa. Ändå fortsatte så många att emigrera att om alla nu levande medlemmar som är födda i Europa hade stannat kvar i Europa, så skulle det finnas dubbelt så många medlemmar här idag.

Nu är det 2005, ett år när vi inte bara firar templet i Bern utan också 200-årsjubileet av Joseph Smiths födelse och 175-årsjubileet av kyrkans organisation. Vilket år!

Med denna storslagna historia som grund, vad har framtiden i sitt sköte? Herren sade: "Sion måste tillväxa i skönhet och i helighet. Dess gränser måste utvidgas. Dess stavar måste styrkas. Ja ... Sion måste stå upp och iföra sig sin högtidsskrud." (L&F 82:14) Eftersom Herren har väntat över kyrkan i Europa under gångna dagar vet jag att han kommer att hjälpa oss att bygga Sion här i framtiden, mer än någonsin tidigare. Och kärnan i byggandet av Sion i Europa är att se till att vårt liv och våra barns liv kretsar kring Europas tempel.

För femtio år sedan sade president McKay här i Bern att templets första syfte är att erbjuda en plats där eviga äktenskap kan ingås, vilket också gör det möjligt för barn att beseglas till sina föräldrar. Jag växte upp i S:t George i Utah, där det finns ett tempel – det första templet medlemmarna invigde efter deras uttåg ur Nauvoo. Det templet har haft stort inflytande på mitt liv, även som barn. Under mina tonår körde vi runt tempelkvarteret

efter nästan varje fest eller träff innan vi åkte hem. Jag vet inte varför – men mina vänner och jag gjorde alltid det. På ett mycket påtagligt sätt kretsade vårt liv kring templet, liksom jorden kretsar kring solen.

Låt oss lära våra barn och ungdomar att leva i en omlopps bana kring templet. Jag hoppas att de ofta sjunger primärsången "Jag längtar så till templet". Jag hoppas att de känner det likadant som vårt fyraåriga barnbarn. En kväll stannade hennes far bilen framför ett lysande och vackert tempel. Hon tittade ut genom fönstret och sade: "När jag blir större ... och större ... och större ... och STÖRRE ... ska jag gifta mig i templet."

Våra ungdomsprogram, vårt missionsarbete och vårt aktiveringsarbete har alla samma mål: Jag ska gifta mig i templet. Just detta mål bygger ett Sion i Europa som omfattar flera generationer.

Syster Helmi Luschin är här idag. Hon var tempelvårdinna när hennes make Immo verkade som tempelpresident här. Många år dessförinnan bodde det unga paret Helmi och Immo i Österrike och hade aldrig hört talas om evangeliet. En kväll var de mitt inne i ett av deras stimulerande och långa samtal. Med en övertygelse utan rum för några tvivel sade Immo till Helmi att han inte trodde på den katolska prästen som hade sagt dem att deras äktenskap skulle upphöra när de dog. "Vi ska vara tillsammans för evigt", sade Immo. Helmi häpnade. "Hur är det möjligt?", frågade hon. "Jag vet inte",

sade Immo. "Men om de inte har sört för det än så måste de ordna det för vår skull." När missionärerna senare hittade dem gjorde denna insikt om evig kärlek det lättare för dem att känna igen återställsens fullständiga sanning.

Vi måste utvidga våra gränser med fler nyomvända som familjen Luschin, som kände igen återställsens sanningar. Vi måste stärka våra stavar genom att öka antalet äldster och antalet medlemmar som har en gällande tempelrekommendation. Låt oss förbereda alla våra ungdomar för mission och tempeläktenskap. Och må våra liv kretsas kring templet och dras allt närmare Herrens Ande genom templets gravitationskraft.

För många år sedan när det endast fanns några få tempel i kyrkan var det en engångsföreteelse för många medlemmar att komma till templet. Det fanns stor anledning att fira när människor efter många års väntetid äntligen kunde få sina egna tempelvälsignelser. Det är vad som skedde här för många medlemmar direkt efter invigningen 1955.

Men det finns något som är bättre än att se templet som en engångsupplevelse – och det är att göra livet till en tempelupplevelse. När vi besöker templet ofta får vi "kraft från höjden" (L&F 105:11) eftersom, som Herren har sagt, "gudaktighetens kraft [är] uppenbar i [melkisedekska prästadömet] heliga förordningar". (L&F 84:20) Det gäller särskilt tempelns förrättningar. Vi blir faktiskt en bättre människa av att ofta gå till

templet. President Hinckley har sagt: "Varje man eller kvinna som går till templet i en anda av uppriktighet och tro lämnar Herrens hus som en bättre man eller kvinna." Det är därför äldste John A Widtsoe kunde säga: "Regelbundna tempelbesök föder dagliga välsignelser."

En andlig kraft täcker som daggen dem som kommer till templet i samma anda som president McKay beskrev i sin invigningsbön här för femtio år sedan: "Må alla som inträder i detta heliga tempel komma med rena händer och ett rent hjärta, så att den Helige Anden alltid kan finnas här för att inspirera, trösta och välsigna" dem.

Denna himmelska kraft välsignar vårt äktenskap, våra barn, våra församlingar och stavar. Templet är en plats där himmel och jord möts och där barn med hemlängtan tänker på sitt hem. Templet ger oss en försmak av det celestialet riket. Och när vi tar denna celestialet frid med oss hem blir vårt hem en andlig förlängning av templet. Det är inte att undra på att president James E Faust har sagt att kyrkans två heligaste byggnader är templet och hemmet.

Jag vittnar om att Herren välsignar det vi gör för att hjälpa Sion iföra sin högtidsskrud i Europa, eftersom han så troget vakat över Europa i forna dagar. Jag vet att han lever. Templet är hans heliga hus. Detta är hans kyrka. Jesus Kristus är hans Son. Må han välsigna var och en av oss så att vårt liv alltid kretsas kring templet. I Jesu Kristi namn. Amen. ■